

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges, idet 105 (S, V, KF, SF, RV, EL og CD) stemte for, 5 (FP) imod; 2 (DF) stemte hverken for eller imod.

Formanden:

Folketingets Ombudsmand vil få meddelelse om denne beslutning.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Forespørgsel nr. F 13:

Forespørgsel til finansministeren:

»Hvilke overordnede prioriteringer har regeringen i forhold til de kommende overenskomstforhandlinger på de områder, hvor staten skal forhandle overenskomster?«

Af Jette Gottlieb (EL) og Frank Aaen (EL).
(Forespørgslen anmeldt 2/10 96. Fremme af forespørgslen vedtaget 8/10 96).

Begrundelse

Jette Gottlieb (EL):

Formålet med denne her forespørgselsdebat er at få en overordnet diskussion af regeringens ansættelses-, løn- og personalepolitik, en diskussion af, hvordan disse hænger sammen med regeringens arbejdsmarkedspolitik og politik for den offentlige sektor i øvrigt.

Det er jo i overenskomstforhandlingerne, alle de fine principper skal finde deres konkrete udtryk. Smukke rapporter og perspektivrige hensigtserklæringer skal stå deres prøve den dag, hvor kroner og øre skal på bordet for at udmønte dem.

For en ordens skyld må jeg nok også hellere fortælle, hvad formålet med forespørgslen ikke er. Det er ikke formålet, at Folketinget skal føre overenskomstforhandlinger eller bare anfægte regeringens ansvar for denne opgave. Det er heller ikke formålet at gribe ind i regeringens rolle som arbejdsgiver, og det er slet ikke formålet at få finansministeren til at afsløre sin forhandlingstaktik forud for udvekslingen af krav.

Det, vi ønsker, er en redegørelse for, hvordan regeringen gennem overenskomstforhandlingerne vil udmønte sine egne ønsker og princip-

per for udviklingen på arbejdsmarkedet og i den offentlige sektor.

Besvarelse

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg er glad for fru Gottliebs præcision af, hvad der fra forespørgernes side ikke er formålet. Sagen er jo, at vi befinder os på et stadium i overenskomstforhandlingerne, hvor de endelige krav endnu ikke – heller ikke fra arbejdsgiver-side i den offentlige sektor – er formuleret.

Naturligvis har vi i Finansministeriet gjort os en række overordnede overvejelser om temaer, som staten som arbejdsgiver skal sætte på dagsordenen. Disse overvejelser og de analyser, der ligger bag ved, er optrykt i publikationen »Lønpolitik 1996«, der blev udsendt i september i år.

Som nogle af de væsentligste punkter skal jeg fremhæve, at vi som flammende overskrift for overenskomstforhandlingerne i øvrigt på hele arbejdsmarkedet – dér, hvor der skal forhandles overenskomster i det kommende forår – har et meget stærkt ønske om, og vi mener også selv et meget tungt ansvar for at fastholde den kollektive bevidsthed, at små nominelle lønstigninger kan give en nok så god reallønsudvikling som store inflationsskabende lønstigninger og samtidig flere arbejdspladser.

Det er vigtigt at fastholde den bevidsthed. Det er vigtigt at få nogle resultater, der fastholder det billede, hvis den økonomiske politik i det hele taget skal lykkes. Og det er selvfølgelig måske en grad vanskeligere i en situation, hvor det går så godt med den samlede økonomi, som det gør.

De seneste overenskomstrunder i den offentlige sektor har været præget af meget moderate lønstigninger, og det har været med til at dæmpe omkostningsudvikling og inflationstakt i vores samfund. Ikke desto mindre så har vi haft en gennemsnitlig lønstigningstakt lige i overkanten af vore vigtige samhandelspartnere, og kombineret med, at kronen jo som følge af forskellige valutakursbevægelser, vi ikke har haft indflydelse på, i det store udland, svenskekronen, dollaren, så har kronen styrket sig.

Det har selvfølgelig isoleret set medvirket til en vis svækkelse af konkurrenceevnen. At den samlet set er rimelig god stadig væk, udtrykkes jo i, at eksportudviklingen nu er kommet i gang igen, men alligevel skal vi passe på. Det er her, vi for alvor skal passe på som samfund. Vi skal